

ἡ ἑβδομάς τοῦ Τελώνου καὶ Φαρισαίου, τῆς Τυροφάγου κλπ. πολλαχ.: Τὴν ἀπολυτὴν ἑβδομάδα δὲ νηστεύουντε Πελοπν. (Κορινθ.) Ἡ πρώτη ἑβδομάδα τῆς Ἀποκριᾶς εἶναι ἀμολυτὴ Μάν. 8) Ἐπὶ ἐρίων, κόμης κττ., ὁ μὴ συνεστραμμένος, ὁ μὴ οὖλος, εὐθύς Μακεδ. (Χαλκιδ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.): Τὰ μαλλᾶκιμα τ' εἶναι ἀπουλ'τὰ Αἰτωλ. Ἀντίθ. κατσαρός, σγουρός. 9) Ὁ ἀπεσταλμένος που Τσακων.

Β) Οὐς. 1) Εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν γλῶσσαν ἀπολυσις Πελοπν. (Λακων.): Ὁ παππᾶς ἔκαμε ἀπολυτό. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπόλυσις 1. 2) Ἐξοδος ἐκ τῆς κυψέλης νεαροῦ ἔσμου μελισσῶν Κάρπ.: Ἐχει ἀπολυτὸν ἢ χροιά (εἶναι εὐετηρία πρὸς ἀπόλυσιν μελισσῶν). 3) Θηλ., κληματὶς τῆς ἀμπέλου εἴτε ὅλως ἀκλάδευτος καταλειπομένη εἴτε κλαδευομένη εἰς μῆκος, ὥστε νὰ φέρῃ περισσοτέρους ὀφθαλμούς χάριν μεγαλυτέρας καρποφορίας Πελοπν. (Μεσσ. Τριφυλ.) κ. ἄ. Πβ. ΠΓεννάδ. 77 καὶ 98. 4) Θηλ., ἐλευθερία πρὸς βόσκησιν ἐν τοῖς ἀγροῖς κλπ. Σάμ. Συνών. ἀπολυσις 2, ἀπολυσιδῶνας 1. 5) Θηλ., ἡ ρωπτομένη κατὰ τινος ράβδος Κρήτ. Συνών. ἀπολυτάρη 1. 6) Θηλ., κτύπημα καταφερόμενον διὰ τῆς χειρὸς ἀπὸ ἀποστάσεως τινος Ἀθῆν.: Ἐκεῖ ποῦ στεκότανε τοῦ ῥθε μὴ ἀμολυτὴ τ' τὰ μοῦτρα. Πιάστηκαν κι ἄρχισαν κατὶ ἀμολυτῆς! 7) Θηλ., πηγὴ ὕδατος Σύμ. 8) Οὐδ., εἶδος ὑφάσματος τοῦ ἀπλουστεροῦ τρόπου ὑφάνσεως, καθ' ὃν δι' ἐκάστης θύρας τοῦ κτενίου διέρχεται ἐν μόνον νῆμα στήμονος Ἀμοργ. Θράκ. (Σαρεκκλ.) Ἰμβρ. Κάρπ. Κύθηρ. Κύθν. Μακεδ. (Κοζ.) Μέγαρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπν. (Ἀρκαδ. Μεσσ.) Σίφν. Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀρτοτ.) Χίος κ. ἄ.: Μὴν ὑχρὰν ἀπολυτὸ θὰ βάλω νὰ φάνω ὄγρὸ σῶβρακα ποῦ ναι δυνατὰ καὶ βαστοῦσι Ἀπύρανθ. Ἀλλότες μὲ τ' ἀπολυτὸ κἀνασι δονκάμισα τῶν ἀδρῶς καὶ φουστάνια καὶ ἱλέκια δικά δῶνε αὐτόθι. Ἐφκεία ἀπουλ'τὸ σκ'τὶ γιὰ κάλτσες Αἰτωλ. Ἡ σημ. καὶ ἐν ἐγγράφῳ Χίου τοῦ 1693 «ἕτερα φουστάνια... τὸ ἓνα ἀπολυτό». Συνών. ἀπολυτοσκοῦτι, μονόκλωνο (ἰδ. μονόκλωνος), μονόθυρο (ἰδ. μονόθυρος), μονό (ἰδ. μονός), ἀντίθ. δίμιτο (ἰδ. δίμιτος). 9) Οὐδ. πληθ., ἐπὶ νομισμάτων, τὰ κέρματα Κρήτ. (Μονοφάτς): Δὲν ἔχω ἀπολυτά. Συνών. λειανὰ (ἰδ. λ. λειανός), λειανώματα (ἰδ. λ. λειάνωμα), ψιλὰ (ἰδ. λ. ψιλός).

ἀπολυτοσκοῦτι τό, Λεξ. Πρω. ἀπουλ'τουσκοῦτ' Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπολυτός καὶ τοῦ οὐς. σκουτί.

Ὑφασμα ἀπολυτόν, οὐχὶ δίμιτον. Συνών. ἀπολυτό (ἰδ. ἀπολυτός Β 8).

ἀπολυτουδάκι τό, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐς. ἀπολυτό, δι' ὃ ἰδ. ἀπολυτός.

Ὀλίγον ἀπολυτὸν ὕφασμα: Μὴ ὑχρὰν ἀπολυτουδάκι θὰ βάλω, μὰ λιάκι, ἐτσὰ ἀπ' ἀδὶ ὡς ἀδὶ.

ἀπολυτούργια τά, Πελοπν. (Μάν.) ἀμολυτούργια Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπολυτός, παρ' ὃ καὶ ἀμολυτός καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -οῦργια πληθ. τοῦ -οῦρι.

Ἐλλειψις ἐπιτηρήσεως, ἐλευθερία: Λεῖπει τ' ἀφεδικότους κ' ἔχουντε ἀμολυτούργια.

ἀπολυτοχέρης ὁ, Κρήτ. πολυτοχέρης Εὐβ. ἀμολυτοχέρης Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπολυτός καὶ τοῦ οὐς. χέρι.

Ἐλευθέριος, γενναιόδωρος. Συνών. καὶ ἀντίθ. ἰδ. ἐν λ. ἀπλοχέρης 1.

ἀπολυτόχτενο τό, ἀμάρι. ἀπουλ'τόχτινον Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῶν οὐς. ἀπολυτό, δι' ὃ ἰδ. ἀπολυτός καὶ χτένι.

Τὸ χτένι τοῦ ὑφαντικοῦ ἱστοῦ, διὰ τοῦ ὁποίου ὑφαίνεται παννὶ λεγόμενον ἀπολυτό.

ἀπολύω λόγ. σύνθη. καὶ δημῶδ. Κάρπ. Πόντ. (Ὁφ.) ἀπολύου Τσακων. ἀπολύγω Πόντ. (Ὁφ. Σάντ.) ἀπολυῶ πολλαχ. ἀπουλῶ Λέσβ. Μακεδ. (Καστορ.) πολῶ Κάρπ. Κύπρ. Τήλ. πελῶ Θράκ. (Γέν. Σκοπ.) ἀπολῶ Κύπρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπν. (Σουδεν.) Πόντ. (Νικόπ. Σάντ.) Ρόδ. Σίφν. πολῶ Καπ. (Φάρας.) Κύπρ. ἀπουλῶ Θεσσ. (Ζαγορ.) Κυδων. Σάμ. ἀπολάω Κεφαλλ. Μέγαρ. Πελοπν. (Αἶγ. Ἀρκαδ. Καλάβρυτ. Κορινθ. Λακων. Λάστ. Μεσσ. Τριφυλ. Οἶν. Φεν.) Στερελλ. (Ἀγρίν.) κ. ἄ. ἀπολάου Πελοπν. (Κόκκ. Παπούλ. Χατζ.) ἀπουλάου Ἡπ. (Ἀρτ. Ζαγόρ.) Θράκ. (Αἶν.) Σκόπ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀράχ.) κ. ἄ. πολάω Μέγαρ. πολάου Εὐβ. (Κονίστρ.) πουλάου Εὐβ. (Στρώπον.) πελάω Καλαβρ. (Χωρίο Ροχούδ.) Εὐβ. (Κάρυστ.) πελάου Εὐβ. (Κύμ. Πλατανιστ.) ἀπελῶ Κέρκ. ἀπιλῶ Μακεδ. πελῶ Θράκ. (Γέν. Σαρεκκλ.) Κέρκ. (Ἀργυροῦδ.) Κύπρ. ἀπου Τσακων. ἀπουλῶ Ἡπ. (Ζαγόρ.) Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἶν. κ. ἄ.) Θεσσ. Ἰμβρ. Μακεδ. (Βελβ. Βλάστ. Καστορ. Κολινδρ. Σέρρ. Σιάτ. Σισάν. Σοχ. Χαλκιδ.) κ. ἄ. ἀπουλῶν Ἡπ. (Ζαγόρ.) Λέσβ. Μακεδ. (Βλάστ. Γκιουβ. Σίτοβ.) κ. ἄ. πελῶ Θράκ. (Σαρεκκλ.) ἀμπολάω Πελοπν. (Σπάρτ.) ἀδολάω Πελοπν. (Μάν. Οἶν.) ἀμπολάου Πελοπν. (Κόκκ. Παπούλ. Χατζ.) ἀδολῶ Πελοπν. (Λεβέτσ.) μπελῶ Ἀπουλ. ἐμπελῶ Ἀπουλ. ἀμολῶ πολλαχ. καὶ Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ.) ἀμουλῶ Σάμ. ἀμουλοῦ Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀμολάω πολλαχ. ἀμολάου Πελοπν. (Λεντεκ. Μεσσ. Χατζ.) ἀμουλάου Σάμ. μολῶ Εὐβ. (Αἰδηψ.) Ζάκ. Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Οἶν.) Σίφν. μολάου Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ. κ. ἄ.) ἀπολύνω Κάρπ. πολύνω Ἰων. (Σμύρν.) ἀπολένω Ἡπ. ἀπολέκω Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Κρώμν. Τραπ. Χαλδ.) ἀπελέκω Πόντ. (Κοτύωρ.) ἀφολέκω Πόντ. Ἀόρ. ἀπόλυσσιν. ἀπόλ'σα βόρ. ἰδιώμ. ἀπόλυκα Ἀθ. Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ. Κύμ. κ. ἄ.) Θεσσ. Θράκ. (Σαρεκκλ. Σηλυβρ.) Κάρπ. Κύζ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Μακεδ. (Γκιουβ. Δεσπότη. Καλόχ. Καστορ. Καταφύγ. Λούζιαν.) Νίσυρ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Καλάβρυτ. Κορινθ. Λακων. Λεντεκ. Μαζαίικ. Μάν. Οἶν. Σουδεν. κ. ἄ.) Ρόδ. Σύμ. Τήλ. Τσακων. — ΚΠασαγιάνν. Παραμύθ. 79 ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2,136 ἀπόλ'κα Ἡπ. (Ζαγόρ.) Ἰμβρ. Μακεδ. (Βογατσ. Σισάν. Δεσπότη. Χάσ.) πέλ'κα Θράκ. (Σαρεκκλ.) ἀμπόλυκα Πελοπν. (Μάν.) ἀπολύκα Χίος (Καρδάμ. κ. ἄ.) ἐπόλυκα Κάρπ. ἐπέλεκα Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) μόλυκα Σύμ.

Τὸ ἀρχ. ἀπολύω. Οἱ κατὰ τὰ συνηρημένα τύπ. εἰς -ῶ (καὶ -οῦ) καὶ οἱ εἰς -άω (καὶ -άου) ἐκ τοῦ ἀορ. ἀπέλυσσα (ἀπόλυσσα) κατὰ τὸ ἀντίστροφον σχῆμα ἐτίμῃσα-τιμῶ καὶ τιμάω. Τὸ ἀπολῶ καὶ παρὰ Σομ. Τὸ ἀποῦ κατὰ περαιτέρω συναίρεσιν διὰ τὴν ἀποβολὴν τοῦ λ. Τὸ εἰς τοὺς ἔχοντας τὴν συλλαβὴν -πε- ἀντὶ -πο- τύπ. ἐκ τῶν ἠϋξημένων χρόνων ἀπέλυα - ἀπέλυσσα, καθὰ πετυχαίνω, πεθυμῶ κττ., περὶ ὧν ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,30. Οἱ ἔχοντες τὸν φθόγγον μ ἀντὶ τοῦ π τύπ. προήλθον κατ' ἐπίδρασιν τοῦ συνων. ἀμολλάω. Οἱ ἔχοντες τὸ ν πρὸ τῆς καταλήξεως τύποι ἀπολῶ κλπ. ἐσχηματίσθησαν καθὰ τὸ καλῶ ἀντὶ καλῶ κττ., περὶ ὧν ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,292 κξξ. Τὸ ἀπολέκω ἐκ τοῦ ἀορ. ἀπόλυκα - ἀπόλεκα, καθὰ ἀποθέκω ἐκ τοῦ ἀπέθηκα κττ., περὶ ὧν ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐνθ' ἀν. 1,279 καὶ ἐν Λεξικογρ. Ἀρχ.